

שבת
שלום

פרשת פנחס

ידועות הנשים שקנו להן שם עולם במאבקן הנועז לשיווי זכויות עם הגבר, אבל אם ישאלו אותן מי הן הראשונות בתולדות האנושות שפתחו במאבק, ספק אם יידעו לענות.

פרשת השבוע מייחדת מקום של כבוד לבנות צלפחד, הגיבורות הראשונות שרשמו דף מזהיר בהסטוריה האנושית, שנאבקו ללא חת קבל עם ועדה ולפני הנשיאים עם אלעזר הכהן ומשה רבנו, ולא נתקררה דעתן עד שהשיגו ניצחון מלא.

קדמה להאבקות זו התייעצות בין חמש הנשים התקיפות, שבאו לידי מסקנה שקיפוח האשה הוא מעשה ידי אדם ולא פרי הסדר שקבע בורא עולם.

(מתוך: "ממעייין האגדה" א. ארזי)

שבת מברכין: ראש חודש מנחם אב שיהיה ביום ו' הבעל"ט, אין אומרים אב הרחמים. **המולד:** בוקר יום ו' שעה 06:00 עם 49 דקות ו 8 חלקים.

(לוח א"י הרב טוקצינסקי)

פרשת שבוע – דובי גינזברג

שבת פרשת פנחס		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	19:30	זמן תפילין / טלית	04:47←04:43
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:30
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:16←09:14
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחז"א)	13:20
לימוד "מדור לדור"	17:15	מנחה וערבית	19:40
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:48←19:50
צאת השבת	20:27	ערבית	20:10

לפרשת פינחס

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׂיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי. לָכֵן אֶמַר הֲנִי נָתַן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם וְהִיטָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת עוֹלָם. בַּמִּדְבָּר כה, י-יג

זה שנאמר 'אני שלום וכי אדבר המה למלחמה' (תהלים קכ, ז). שקרא לו הקב"ה לפינחס לשלום, קם ויצא למלחמה. ומניין שקרא לו לשלום? שנאמר בו 'והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם' (מלאכי ג, כד). ומניין שיצא פינחס למלחמה? שנאמר 'ואת פינחס בן אלעזר הכהן לצבא' (במדבר לא, ו).

פינחס הוא אליהו על פי מדרש תהלים סג. האם שלום וקנאה מתיישבים זה עם זה?

צָרוּר אֶת הַמְּדִינִים וְהַכִּיתָם אוֹתָם כִּי צָרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלִיָּהֶם. במדבר כה, יז

ויכול לומר כן, ולא יתרו כהן מדיין היה? ולא אמרה עליו תורה 'וַאֲהַבְתָּם אֶת הָגֵר' (דברים י, יט), ואתה אומר 'צָרוּר'? אלא עד שלא נתגיר, כהן מדיין היה. משנתגיר הלך לו לארצו, שנאמר: 'וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה אֶת חֲתָנוֹ וַיֵּלֶךְ לוֹ אֶל אֶרְצוֹ' (שמות יח, כז),

ביקש לגיירם למדיינים (על פי מכילתא, יתרו ב), ואמרו לו: אתה שחתנך מלך, קיבלוך. אנחנו שאין חתננו מלך אין ישראל מקבלים לנו, אלא נעשה אותם חתנינו. עמדו ושלחו בנותיהן להזדווג לישראל, עמד פינחס והרגה לכזבי, ואמר עליהם המקום 'צָרוּר אֶת הַמְּדִינִים'. עמדו וגרשו ליתרו מביניהן. הלך וקרא שמו ושם בניו קינים, שהיה כקין שגירשוהו מביתו. זהו שכתוב: 'וּבְנֵי קִינִי חֲתָן מֹשֶׁה' (שופטים א, טז).

האם עם ישראל היה מקבל אליו את המדיינים אילו היו הולכים אחר יתרו?

אִישׁ כִּי יָמוּת וּבֶן אִין לוֹ וְהֶעֱבַרְתָּם אֶת נַחֲלָתוֹ. במדבר כז, ח. 'איש' זה משה, שנאמר 'וְהָאִישׁ מֹשֶׁה' (במדבר יב, ג). 'כִּי יָמוּת', שנאמר 'וְנֹאסַפְתָּ אֶל עַמִּיךָ גַּם אֶתָּה' (במדבר כז, יג).

'ובן אין לו', שלא היו בניו ראויים למלכות. תדע, שלא מנאם הכתוב, שמנה בני אהרן ולא בני משה. 'וְהֶעֱבַרְתָּם', שנאמר 'עֲלֶה אֶל הָר הָעֵבְרִים הַזֶּה' (במדבר כז, יב). ולמה נקרא שמו הר העברים? שהעביר שם משה נחלתו ליהושע.

'את נחלתו', ומה הייתה נחלתו של משה? אינה אלא הוד שכינה, שנאמר 'וְנִתְּתָה מֵהוֹדֶךָ עָלָיו' (במדבר כז, כ), ונאמר 'וּלְשִׁבְטֵי הַלְוִי לֹא נָתַן מֹשֶׁה נַחֲלָה, ה' אֱ-לֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא נַחֲלָתָם' (יהושע יג, לג).

על סמיכות הפרשיות בין בנות צלפחד למות משה.

מתוך ספרו של רונן אחיטוב –

"צוהר תעשה לתיבה" - מדרש חדש לפרשת השבוע

מרכז יעקב הרצוג ומשפחת קרול מתכבדים להזמיןכם

אריה קרול ז"ל

ערב עיון במלאות עשור לפטירתו

ישאו דברים לזכרו :

הרב חיים דרוקמן, ישעיהו יחיאל, אבי מושבי, צמח יעקובסון, שרה עברון
וירדן שריג – נכדתו בשם המשפחה.

יוקרת סרט תיעודי על אריה ז"ל

בהנחיית: ד"ר סילויה שנקולבסקי-קרול

יום רביעי, כ"ח בתמוז (11.7.18) בשעה 19.00

קבלת פנים, החל משעה 18.30

במרכז יעקב הרצוג, קיבוץ עין צורים

ליוכבד גולד אתך באבלך במות אחיך

משה נויבירט ז"ל

קיבוץ סעד

חודש אב

אזה אזהרה...

(תשס"ה)	ג' אב – יום פטירתה של חברתנו עפרה שהם ז"ל
(תש"ע)	ז' אב- יום פטירתו של בנו עוזי צור ז"ל
(תשנ"ה)	ט"ו אב- יום פטירתה של חברתנו פוריה אבן חיים ז"ל
(תשכ"ד)	י"ז אב- יום פטירתו של יוסף פרץ ז"ל
(תשע"ד)	י"ח באב- יום פטירתה של חברתנו שפרה ניר ז"ל
(תשנ"ז)	י"ט אב- יום פטירתה של דולי טבק ז"ל
(תשנ"ה)	כ"ב אב- יום פטירתה של גוסטה גייפמן ז"ל - אמא של נילי סלנט
(תש"ח)	כ"ו אב- יום נפילתו של חברנו משה יואל ז"ל
(תשס"ב)	כ"ו אב- יום נפילתו של בנו אמתי יקותיאל הי"ד

ה'יבט'ס פנ'ס מ'לר'ס

על "הסדר הקיבוצים" ועל סוגיות כלכליות וחברתיות נוספות

אמנם רשימה זו המשך היא לרשימתי הקודמת, שעסקה בעיקר בהסדר הקיבוצים – אך הפעם אעסוק גם במבט על ההתייחסות במגזרנו לתחום החברתי-כלכלי, ונושא ההסדר ישמש כנקודת מוצא לדיון.

אתחיל בקטע היסטורי, בעת ששר האוצר משה ניסים דיווח בכנסת על הסדר הקיבוצים – ציין בהדגשה שהקיבוצים מתנועת "הקיבוץ הדתי" לא היו במסגרת ההסדר. על אף שהיו גם שם קיבוצים הזקוקים לסיוע – כי הם נעזרו בקרן התנועתית ובעזרה ההדדית במסגרת התנועה. באותו זמן, בנוסף לעיתונים הידועים כיום, הופיע גם עיתון המפד"ל – "הצופה". בכל העיתונים פורסמה הערתו של שר האוצר על הקיבוץ הדתי – חלקם אף בהדגשה ובהבלטה. אם תנסו לנחש באיזה מן העיתונים לא הוזכרה הערת שר האוצר בדיווח על ההסדר, לא תצליחו... אכן, העיתון היחיד שהתעלם מכך היה "הצופה". לא התעצלתי וחייגתי לעורך העיתון לשאול מה קרה? הוא ניסה להתחמק, באמרו שהוא אינו מתעסק בתחום הכלכלי... לחצתי עליו, כי ידעתי את שנאתו האובססיבית של הכתב הכלכלי בעיתון לקיבוצים בכלל – ולקיבוץ הדתי במיוחד. רק כאשר "איימתי" שאשלח מכתבים למערכות העיתונים כדי לפרסם ברבים עובדה זו – ניאות העורך להפצרתי, ולמחרת הופיעה הידיעה בחתימת הכתב הפוליטי... הסיפור אינו בעל חשיבות כשלעצמו, מטרתי היא להדגיש, שכבר לפני שנות דור נמצאו במגזר שלנו אנשים, שראיה חברתית-סוציאלית נחשבת בעיניהם ככפירה בעיקר.

נעבור נא מן ההיסטוריה לַיְמִינו. לפני כשנה, במוסף "מוצש" ב"מקור ראשון", הזכיר הרב חיים נבון ב"דרוש" השבועי שלו, את 20 מיליארד השקלים שהמדינה "מחקה" לקיבוצים. כתבתי לו את עיקרי הדברים שפירטתי ברשימה הקודמת. הוא לא הגיב ולא השיב – וזו זכותו כמוכן, אם כי ציפיתי לתיקון. לאחרונה אף פירסם ב"מקור ראשון" מאמר, המשקף את השקפתו הכלכלית-חברתית. אין בכוונתי לצטט מן המאמר, אומר רק שמי שקרא אותו היה מגיע למסקנה – שמילטון פרידמן ומרגרט טאצ'ר היו שמאלנים ממש ליד הרב... לאחר ועידת "מקור ראשון" לנושאי כלכלה, בדיווח על הוועידה צוטט הרב עידו רכניץ, ממכון "מחקרי ארץ", כדלקמן: בוויכוח מי אשם במצבם של העניים – הממשלה או העניים עצמם – התשובה היא הקב"ה(!), שכך ברא את עולמו...

ידוע מאמר חז"ל על התורה: הפוך בה והפוך בה דכולא בה. כך, מצד אחד ינקו האידיאולוגים של "הפועל המזרחי" ושל הקיבוץ הדתי את השקפתם החברתית בעיקר מן הפסוקים "ועשית הישר והטוב" וגם מ"ואהבת לרעך כמוך". ניסיתי להבין, על אף קוצר דעתי, מה הם הפסוקים העומדים לסמוך את הדעות האחרות. ומכיוון ששערי פירוש לא ננעלו, הרשיתי לעצמי להעלות השערה זו: מול ר' עקיבא, שטען ש"ואהבת לרעך כמוך" זה כלל גדול בתורה – יש מרבני הציונות הדתית מי שסבורים ש"לא יחדל אביון מקרב הארץ" הוא כלל גדול ממנו... ולולא דמסתפינא, הייתי מציע גם הסבר הלכתי ממש: שהרי אם חלילה (!) יחדל אביון מקרב הארץ – איך נוכל לקיים מצוות כגון צדקה, לקט, שכחה ופאה ועוד, ונמצאנו מבטלים ממש מצוות עשה מן התורה...

אם נחזור לרגע לנושא הסדר הקיבוצים, אספר קוריוז מעניין. באחד משיטוטיי בוויקיפדיה בעניין זה. נתקלתי להפתעתי בצילום רשימה קצרה ב"מקור ראשון", מאת עורכו המוכשר חגי סגל, שעסק ב-20 המיליארד ש"מחקנו" ל"קיבוצניקים". היה זה מאמר נוטף שנאה חולנית ל"קיבוצניקים", שמסיתים נגד המתנחלים באמרם שהממשלה משקיעה הון רב בהתנחלויות. "איך יש לכם זכות לדבר בכלל על השקעות, אחרי שמחקנו לכם 20 מיליארד?" כידוע, חופש הדיבור חל גם על דברים מופרכים, שהקשר בינם לבין המציאות לא קיים. אני מניח

שהלך מחשבתו של הכותב היה כך: הקיבוצניקים ברובם אנשי שמאל, וכמה שמאלנים (שאינם קיבוצניקים) אכן דיברו נגד השקעות הממשלה בהתנחלויות – לכן מותר להאשים את "הקיבוצניקים" בעניין זה. כאמור, חופש הדיבור חל גם על היקשים מסוג זה, אך תמהתי איך עורכי הוויקיפדיה הכניסו, בניגוד לדרכם ולמצופה מהם, צילום מאמר שאין בו אף לא עובדה אחת נכונה – וחוף מזה, הוא מאמר דעה שאין מקומו אצלם. לפני שהספקתי לברר איך מתריעים בפני עורכי הוויקיפדיה כנגד זה – הוסרה הרשימה ולא נודע כי באה...

אני המשכתי להרהר, מה פעל הכותב בעברו – המזכה אותו לישוב על המקלדת ולטנף ולהטיף ל"קיבוצניקים", אשר בכל זאת עשו משהו לטובת האומה – בעיצוב וייצוב גבולות, למשל. מחניתה ומנרה, דרך עין גב וטירת צבי. בואכה עטופי האש מעזה, עד יטבתה ואילות. פשפשתי בנבכי זכרוני, ונעזרתי בשיטוט בשו"ת הרב גוגל – ולהלן, בקצרה. מה שהעליתי: הנ"ל הוא ממורשעי "המחתרת היהודית" משנות השמונים. שקטעו רגליהם של שני ראשי ערים ערביות, רצחו שלושה ופצעו שלושים סטודנטים במכללת חברון, ונתפסו בהטמנת מטענים בחמישה אוטובוסים ערבים ובהכנת מטענים לפיצוץ המסגדים בהר הבית. מעניינות תשובותיו בחקירת השב"כ של אידיאולוג הקבוצה. כאשר נשאל: האם לא עלה על דעתכם שפיצוץ המסגדים יקים עלינו את כל העולם המוסלמי? השיב: זו בדיוק כוונתנו! והמשיך להסביר – כי אז ייאלץ הקב"ה להביא את המשיח!... אולי מן הראוי, קוראים יקרים, שתשמיעו בקול לאזניכם את המשפט האחרון, כדי שתוכלו לרדת לסוף דעתו של המנהיג הרעיוני של המחתרת "היהודית"... לפנינו אדם שומר מצוות, המאמין שבכוחו לכפות על היושב במרומים לבצע מהלכים שהוא, כביכול, מתרשל בביצועם. הווה אומר, שמא נרדם כביכול הכל יכול, ואני בכוחי אדאג להעירו... חז"ל פירשו כך שתי מילים מנבואת ישעיה: "לא זכו – בעתה, זכו – אחישנה". האידיאולוג המאמין, אצה לו דרכו ומצא קיצור: בבעיטה אחישנה!...

חנן אולן

כיצד יש לפעול במקרה של תקלה ברכב השייך לסידור הרכב

אין להחזיר מפתחות של רכב עם תקלה (מכל סוג) באופן הרגיל - בכדי לא לסכן את המשתמש הבא אחריו.

יש לקחת בחשבון שתוכנת ה"סדרנט" מסדרת, מיד וללא שהות, את הרכב למשתמש הבא והוא אינו יודע על התקלה.

ברגע גילוי התקלה, יש להודיע טלפונית 0543181346 לאריאל סאסי - סדרן הרכב ובנוסף לשלוח לו הודעה, בכדי שישבית באופן מיידי את הרכב ויוציאו מהסידור.

אין להחזיר את מפתח הרכב עם התקלה למתלה המקורי, אלא רק למתלה שבארון המיועד למפתחות של רכב עם תקלה, וזאת לאחר התיאום עם סדרן הרכב.

כך הרכב ייצא משימוש מיד, ולא יסכן את הנוסעים בו.

אצת רכב

מהנצחה בצנף האלון

חופשת הקיץ החלה, ואיתה מגיעים גם השינויים בתחום ענף המזון.

כל בו: בתקופה האחרונה הפך הכל בו למקום בילוי בעיקר לילדים שלנו.

אנו מבקשים שלא לאכול בתוך הכל בו! בזמן האחרון אנו מוצאים הרבה עטיפות של ממתקים בין המדפים כשברור שהם לא נקנו כמקובל (לא עברו בקופה), גם טפטופי הארטיקים למיניהם, גורמים לכלוך וזוהמה מיותרים. לכן מעתה - כל המאכלים שנקנו בכל בו נאכלים אך ורק מחוץ לכל בו.

החל מחודש מאי חל שינוי בהתנהלות הרישום בכל בו, לאחר הביקורת של מע"מ בסעד, נדרשנו לשנות את ההתנהלות שלנו, בפועל לחברים אין שום שינוי מלבד אחד והוא שבכל הפקת חשבונית, החשבונית מוכרת כחשבונית מס.

המחלבה: יצחק שהם עבר בפועל לעבודת יזמות. מוצרי המחלבה נועדו לצריכה פנימית בלבד. אין אפשרות לשווק אותם מחוץ לסעד כי אין לנו היתר עסקי ממשרד הבריאות.

חדר אוכל: בתחילת החודש אופירה (מקיבוץ רעים) החלה לעבוד בחדר אוכל בחצי משרה (בשעות הצהריים). אנחנו מיעדים את אופירה לניהול חדר אוכל.

ארוחת הבוקר: נמשכת עדיין במתכונת שהוחלט עליה, כשבממוצע מגיעים לאכול כ- 10 איש כל יום. שטיפת הכלים מתבצעת ידנית (כידוע החל מפסח השנה מכונת שטיפת הכלים משמשת אותנו אך ורק לכלים בשריים).

ילדים בחדר אוכל: בחופשות ובשבתות הופך חדר אוכל למגרש משחקים של חלק מהילדים. בתקופה האחרונה נגרמו נזקים כגון: חלון שבור בדלת כניסה, לכלוך באולמות, הזזת השולחנות ועוד. אנחנו חוזרים ומבקשים מההורים, וודאו בבקשה שילדכם לא מבלה בשבתות באולמות חדר האוכל.

ארוחת צהריים: בתקופת הקיץ הילדים מגיעים לארוחת הצהריים בין השעות 12.30 עד 13.00 החל משעה 13.30 אנו לא משלימים את החסר במערך, ובשעה 14.00 הארוחה נסגרת.

קייטרינג: במשך כל תקופת הלימודים עובדים בקצב מלא עד מקסימאלי, תוך הקפדה רבה על איכות המזון, שירות וניקיון לפי כל הכללים שמשרד הבריאות וחברת "מילגם" מכתיבים לנו. לכן אנו זוכים לביקורת לפחות פעמיים בשבוע מאותם ארגונים. בתקופת הלימודים מייצרים כ- 8,500 מנות בכל יום, בחופשה (בחודש יולי) ממשיכים לשווק בעיקר לקיבוצים ולקייטנות כ- 3200 מנות ביום ובחודש אוגוסט מתפנים לחידושים ותיקונים של המערכת. ב"ה אנו רואים ברכה בעמלנו.

אירועים: הקייטרינג הפסיק לנהל אירועים. יש אפשרות להזמין אך ורק מזון לאירועים ולשבתות (פרווה ובשרי) וכל השאר באחריות המשפחה.

מדי פעם פונים אליי גורמי חוץ לערוך אירועים בחדר אוכל סעד. ההחלטה היא לא לקבל שום פנייה מסוג זה, כי חדר האוכל שלנו אינו "מורשה" לערוך אירועים בתוכו (כיסוי ביטוחי ועוד).

מטבח קצה: נבדקת אפשרות לפתוח 'מטבח קצה' באופן זמני וללא השקעה גדולה. בשלב זה בכל אירוע נבדקות כל האופציות, ע"מ שנוכל לעזור למשפחה בניהול האירוע שלה.

אירית כרט

מנהרת הזמן

מכתב שנכתב ב 1948 על ידי חבר סעד – משה קליינמן לבן גוריון. המכתב שנכתב כנראה ב "עידנא דריתחא" וללא פילטרים.. מספר על תחושת התושבים בנקודה הצעירה – "סעד".

המכתב מובא לפניכם כפי שהוא, ללא קיצור וללא עריכה, תודות לחברנו בוקי ש"צד" אותו בפרסום בטוויטר מטעמו של ד"ר יועז הנדל (הסטוריון – פובליציסט). כשהתעניין בוקי אצל יועז הנדל היכן מצא את המכתב, סיפר לו יועז שמקורו ב.. מעוז מול עזה! תודה לדוד דרורי שאיתר עבורנו את המכתב, צילם אותו כראוי, והרי הוא לפניכם. **הזמן עובר והבעיות –אותן הבעיות..**

אל : דוד בן גוריון, ראש הממשלה ושר הביטחון- שלום רב!

שמענו הבוקר ב"קול ישראל" את תוכן נאומך במועצת מפא"י ואת השבחים שחלקת למתיישבים שלנו- וכבדה רוחנו. במשקנו קיימת ההרגשה שהמתיישב בנקודה הצעירה בנגב הוא בן חורג. (נדמה לי שהרגשה זו קיימת גם במשקים אחרים).

אינני סבור שהרגשה זו רצויה כשעל המתיישב לעמדו במבחן האש. וכולנו רוצים לעמוד בו. איני מתכוון למליצות. למרות הגורל האיום של "יד מרדכי", הרי גם פרשת "ניצנים" מעוררת רעד בגוף. אם לדבר בגלוי נאמר: ישמרנו האל גם מגורלה של "יד מרדכי" וגם מגורלה של "ניצנים". כלומר אם אין ברירה- כי אז... כ"יד מרדכי". ומתוך הכרה ברורה שמאבקנו הנואש עלול לרתק כוחות אויב ולאפשר לכוחותינו הסדירים להיערך.

אני רוצה להסביר לך את מקור הרגשת ה"בן החורג".

החל מן ה- 1/6 הרי אנו מוחזקים ע"י החטיבה. השינוי הזה הוא שינוי פנקסי טהור. כי תמיד הייתה לחטיבה סמכות פיקודית מלאה עלינו. אבל ההרגשה היא שאנו זוכים למגרעות של המגויס והמתיישב כאחד, בלי ליהנות מן המעלות של אף אחד מהם. אם צריך לצאת לפעולה- הרי אנו מגויסים. אולם אם צריך לצאת לחופשה- איננו מגויסים, למרות העובדה שמרבית חברינו נמצאים במקום כמחצית השנה, ונתונים בחודש האחרון להרעשות תותחים והתקפות מסוגים שונים.

קראתי ב"מערכות" מתוך הספר "אנשים מול האש" של מרשל, שהחייל, בהרגישו שחייו מונחים על הקלף, רוצה לראות שהנתונים הטקטיים סביבו ערוכים בשדה רציונלי. עד כה היינו חדורים אמונה מלאה בפיקוד הנפתי. אין זו כלל וכלל גוזמה. אולם האמון הולך ופג, בשעה שהפיקוד אינו מנסה להחדיר את האמון. הנה יושבים להם 40 בחורים, תחת אפה של עזה ובידם רק רקם פולני אחד ומרגמה- שני אינטשים אחת ויורק אש אחד. מתחילים לאבד את האמון ביעילות התגוננות בכלים אלה בלבד: מקלע ומרגמה. אינני יודע נקודה אחרת בסביבתנו שציודה כה דל.

ומובן שהמספר 40 הוא מספר מוגזם לדעת הפיקוד הנפתי. אפשר להוציא אנשים בלי "מספר" ולכל תפקיד! מגויסים הם! ומה בנוגע לחייהם של הנותרים? זה אינו שיקול נחוץ. וטנדר יש לנו ו"מגייסים" אותו. ואנו מתנגדים. אומרים לנו, אנו נדאג לכם לתובלה בשביל הספקה והכול ואולם מה נעשה אם כל העובדות שבנו ומסביבנו זועקות שאין לסמוך על האנשים הללו? מה נעשה?

הרי:

1. לפני כשבועה חודשים נעשה כדבר הזה- והספקה לא הגיעה. פשוט, לא הגיעה.
2. בארות יצחק, שכנתנו, לאחר שספגה במשך שעות, אלפים של פגזי תותחים, חתה שלושה ימים לתובלה לפצוע. ומה יהיה אם יהיה לנו פצוע שאינו יכול לחכות שלושה ימים? תגיד, "יש לך קשר, תודיע". אכן כבר זכינו לראות כאן המון סוגים של מכשירי קשר, אולם הם אינם מאריכים ימים. ואחרי זמן קצר הם מתקלקלים ואנו עומדים זמן מה בלי קשר עד שמגיע מכשיר חדש.
3. אותה בארות יצחק הגיעה למצב שהיו בה חצי קוב מים. והיא נאלצה לבקשנו להביא לה מים עם הטנדר שלנו בטנק הקטן שלנו. אלינו היא פנתה משום שבנפה- לא קיבלה. מצבנו היה טוב יותר היות ובטנדר שלנו נסענו באמת והבאנו מים, והבאנו הספקה.

ממה נפשך?- הפיקוד העליון מעוניין בהחזקת רוב האנשים בנקודות? ימנע דברים כגון אלה. ימנע קבוצה קטנה ממספר עצום: אם מספר מקומות החופשה מוגבל- מי ומי ראוי לנסוע? מי הוא הדחוף ביותר? אינני מאחל לך בעיה כזאת.

אחרי המון ישיבות ואספות- גדולה המרירות בלב. ואיש אינו בטוח אם ההחלטה הסופית היא הצודקת. אולם אם אין לנו כל תפקיד צבאי- יפזרנו! יוצאונו לצבא הסדיר! למה נהיה משתמטים משרות אשר אחינו העירוניים משרתים בו! יובהר לנו מעמדנו!

אינני יודע אם הדברים יגיעו לידיך. הרי ייתכן שמזכירך יזרוק את הדברים לסל. אינני יודע כיצד תקבל את הדברים כביקורת כנה, או כמעשה הראוי למשפט צבאי (הרי אני "מגויס")

אני את שלי – עשיתי "והייתי נקי לאלוהים ולאנשים".

אינני יודע אם אזכה לתשובה או לא.

אשמח

אברכך מעומק הלב. היה חזק

והצלח.

משה קליינמן

חבר קבוצת סעד הנגב

עיקר שכחתי: לכשהואילו ברוב חסדם לדון בבקשותינו לחופש ולאשרן, אין זו דאגתם לתת תעודת חופש והבטחת חזרה ל"אנשי משק". ומה יהיה אם החבר היוצא מפני שאשתו עומדת ללדת, ייאסר ע"י המ.צ.-? אין זה עניינם ומה על החבר שיצא לראות את אמו שהגיעה זה מקרוב ארצה?- זה לא אכפת להם אם ייאסר.

ועוד: האמינה לי, תמיד נלחמתי ב"חכמים לאחר מעשה" היודעים לומר אחרי כל כישלון: "כך היה צריך לעשות" אבל כאשר אי סדר זה ומשטר קיפוחים זה מלווה בשרשרת של כישלונות טקטיים ואסטרטגיים – אין בזה להרים את רוחו של המתיישב.

זאת לתשומת ליבך.

אירוע היסטורי – וטצות ספרים

בשבוע שעבר הורדנו את עמוד החשמל הישן ליד המסגרייה.

עשיתי טעות, ופרסמתי בפורום הקהילנטי: "אירוע היסטורי- היום מורידים את העמוד של "שטקר".

אך: מי שידע מי היה שטקר, לא קורא הודעות בקהילנטי, וההיפך: מי שרואה הודעות בקהילנטי, לא יודע מי היה שטקר.

והרי ההסבר: העמוד הישן עמד במקומו כמעט מאז הקמת הקיבוץ. ליתר דיוק, מאז שחיברו את הקיבוץ לרשת החשמל הארצית, לחברת חשמל.

בזמנו, עבד בחשמליה אברהם אבן-חיים ז"ל. הכינוי שלו היה "שטקר" (תקע בגרמנית). בשנת 1960 טיפס שטקר על העמוד עקב תקלה באספקת החשמל – התחשמל, ונפל מהעמוד. עמוד השדרה שלו נשבר, ומאז ועד פטירתו, היה נכה וישב בכיסא גלגלים.

היסטוריה נוספת של העמוד התרחשה ב"צוק איתן". קסאם נפל למרגלות העמוד. הרסיסים פגעו בעמוד ובשנאי המוצב עליו. השנאי הוחלף והופעל לקראת הבוקר. (התיקון התבצע במהלך שעות הלילה, תחת התרעות צבע אדום, על ידי צוותי חשמל איתם אני עובד באופן קבוע. השנאי החדש הובא מירכא) השנאי הורד מהעמוד בשבוע שעבר, וכעת הוא מוצב על הקרקע, בתוך חצר השנאים הסגורה.

הורדת העמוד היא חלק מפרוייקט ה"גנרציה" של משרד הביטחון. ברגע שביצענו אותו, אפשרנו את המשך הפרוייקט, שבסיומו, נכפיל את יכולת אספקת החשמל במרכזיה 1 ליד המסגרייה, נסגור את מעגל המתח הגבוה, ונחבר את שכונת שקד לגנטור.

בניה ברזלי

בנימ אספרים

במסגרת בנים מספרים נארח את ד"ר עמי אפלבוים - המדען הראשי וראש רשות החדשנות.

עמי יספר על: "התלות בין חוסן לאומי לחדשנות".

יום חמישי, כ"ט בתמוז 12.7 - בשעה 20:45 במועדון לחבר

כולם מוזמנים - ו. תרבות

לדליה ולצחק דן - מזל טוב

לדליה בת המצווה של הנכדה

יצפה - בתם של מיכל ויריה דן (טירת צבי)

איחולים מנחות ולנחת!

תורמים ישרים ואמאליים

יריד הצדקה השנתי של חטיבת הביניים בבית הספר דע"ת

מזה ארבע שנים שתלמידי החטיבה בבית הספר דע"ת, בהנחייתם של חברי מועצת התלמידים, מקיימים יריד צדקה תוסס ומלא חיים שבועות מספר לפני סיום הלימודים.

יריד הצדקה הינו השיא השנתי של פעילות מועצת התלמידים המפעילה בימים כתיקונם את תלמידי החטיבה בלבד. חברי המועצה (הנבחרים באופן דמוקרטי בכל שנה מחדש) מתחילים בעבודה כחודש לפני מועד היריד. הם מעלים הצעות לארגונים אפשריים הזקוקים לתרומה, מקיימים דיונים ובדיקות ומקבלים החלטה משותפת לאן ילכו הכספים שייאספו. כך הם זוכים להתאמן לא רק בארגון היריד אלא גם בקבלת החלטות מושכלת, קבלת דעת הרוב וכו'. על החבורה מנצחת עדי סאסי האחראית על פעילות המועצה בשנים האחרונות.

השנה בחרו התלמידים לחלק את התרומה בין הארגון "חברים לרפואה" ובין המועדון "מלאכי הנגב". **חברים לרפואה** הינו ארגון העוזר לילדים בעלי מוגבלויות ברכישת ציוד רפואי ובעריכת ימי כיף המאפשרים לילדים ליהנות מחברת ילדים אחרים בפעילויות מגוונות ומהנות ולהוריהם - מעט מנוחה מהטיפול היומיומי השוחק בהם. **"מלאכי הנגב"** הינו מועדון חברתי לילדים ובני נוער עם צרכים מיוחדים הפועל במועצה. הוא הוקם על ידי ליאור כהן, צעירה תושבת המועצה ומופעל על ידי בנות השירות הלאומי ומתנדבים מקרב בני הנוער ביישובים.

משתמה מלאכת בחירת המטרה - מפשילים שרוולים ומתחילים לעבוד: מתכננים את הדוכנים, דואגים לקישוטים, למוסיקה ולפרסום, מכתמים רגליים ומתרימים בעלי חנויות ועסקים באזור, ומנסים לגייס אמן בעל שם שיביא עוד מבקרים ועוד כסף... בשנה שעברה הופיע פה שולי רנד והשנה הגיע יונתן רזאל. יש לציין כי כל העבודה נעשית על ידי חברי מועצת התלמידים, תלמידים מהכיתות השונות וצוות המורים המתגייסים לעזרה הן בארגון היריד והן בהפעלתו.

עובדי מועצת שדות נגב גם הם נרתמים לעזרה ונענים לכל בקשה: יוני ממו - מנהל יחידת הנוער, מוטי אדרי-מנהל מחלקת החינוך שפועלים בהכוונתו של תמיר עידאן ומסייעים ליריד בתרומה כספית ולוגיסטית, ובכך מאפשרים לנו לשמור על המסורת המבורכת של היריד מדי שנה.

לעזרתנו מגיעות גם בנות חברת מנוער המפעילות חלק מהדוכנים, עמיחי שלומי שמגיע מדי שנה ומפעיל את תחנת הרכיבה ועוד רבים וטובים.

לשמחתנו, מגיעים בכל שנה יותר ויותר מבקרים. השנה ביקרו ביריד כחמש מאות איש והסכומים שאנו מגייסים הם בהתאם. בשנים האחרונות, גייסנו בכל שנה מעל עשרת אלפים ₪!

מסכמת אחת מחברות מועצת התלמידים: "עבדנו קשה מאוד לקראת היריד אבל הרגשנו סיפוק גדול. עשינו ככל יכולתנו לטובת הילדים שאליהם תגיע התרומה והצלחנו. כיף לראות שבני נוער בגילנו יכולים לעשות שינוי, ליצור משהו משמעותי שמועיל לאחרים. זו חוויה מומלצת כי כל אחד מאתנו נתרם ותורם בו זמנית".

דברים אצרה שירה באוהל נשי

השבוע, ביום שני בערב י"ט בתמוז (2.7.18), בגן הוורדים, (באוהל "נשים עושות שלום") ברוח הירושלמית הנעימה, ניסיתי להביא מקצת מכאביי, תסכוליי ותקוותיי כתושבת הנגב המערבי (מה שמכונה "עוטף עזה").

כמוני, דברו שם נציגי נתיב העשרה, מפלסים, ניר יצחק, נירים ועוד.. בין הדברים שובצו שירים והקהל כולו שר יחד עם אילה מינקר (בת ניר יצחק) שארגנה את ערב השירה המיוחד הזה למען הזדהות עם אנשי ה"עוטף". ואכן הרגשתי עטופה באהבה ותמיכה! הגיעו גם חברי כנסת מכל הקצוות (מח"כ יהודה גליק ועד ח"כ דב חנין), ועוד אנשים רבים מהדרום החם ומשאר קצות הארץ, וכמובן גם כמה ירושלמים שבאו לחזק. כאמור, למרות שלא חילקו שם פתרונות בשקית, חזרתי מחוזקת, עם תקווה שעוד יבוא היום..

לבקשת חברות וחברים שלא משוטטים בפייסבוק, אני מביאה את דבריי שם:

"מול חלון ביתי בקיבוץ סעד נפרש נוף פסטורלי מלוא העין. שדה תבואה ירוק המצהיב לעת קיץ, שדרת ברושים זקופי קומה, גגות אדומים של שכונת ההרחבה בקיבוץ השכן, ומאחריהם מלבנים רחוקים של שדות: חומים וירוקים בשלל גוונים... ומאחורי כל הכפריות הזו - שורות, שורות של בתים לבנים בגדלים שונים, נמוכים וגבוהים בערבוביה עירונית טיפוסית. פה ושם מזדקר לו צריח מסגד, או בית קומות. זוהי עזה. ואחרי זה? מיטיבי ראות ביום בהיר במיוחד יצביעו על קו האופק ויגידו 'הנה הים'!"

החווייה המלווה אותי בשנים האחרונות (וזה התעצמה כל כך בחודשיים האחרונים) היא חוויית ההחמצה. מה **היה יכול להיות** כאן בנגב המערבי הנושק לים.. ולעומת זה, בתוך **איזו מציאות אנו חיים**.

אתמול ב 14.30 מילא ענן שחור את האופק. הענן הזה לא רק מכבה עוד אור של תקווה אלא הוא מעצים את הדיסונאנס בין מה שיש בפועל למה שיכול היה להיות...

מידי שנה בסוף אפריל - תחילת מאי מתחילים השדות מסביב להזהיב. בכל שנה אני חושבת מחדש איך הכול מסתכרן ביופי זהוב: חג השבועות, בו הסתיימה ספירת קציר העומר בתקופת המקרא, נעשה חי מול עיניי. שבועות - החג בו קוראים את מגילת רות, המתרחשת בתחילת קציר שעורים, מתחבר לי תמיד לשדות היפים הללו הפרושים עד האופק.. הכול כל כך תואם.

יש משהו **בנצחיות עונות השנה** ובחווייה של חיים במקום שבו נכתבו הסיפורים העתיקים המכוננים את חיינו, שמשרה ביטחון. מה שהיה הוא שיהיה.. שדה החיטה כאילו אומר לי: "יש דברים חזקים ונצחיים מהסכסוך המקומי העכשווי, יהיה טוב".

אבל השנה החוויה הייתה שונה לחלוטין.

ענני העשן הכבד, ריחו, מראות השדות השחורים, לא הותירו שמץ פסטורליות. העפיפונים שהבעירו את השדות העיפו (או לפחות הרחיקו) גם את התקווה לחיים אחרים, לחיים של דו קיום, חיים של הסדר שלום, תקווה, ושדות "בית לחם". החיטה שהיא לחם, חיים, והבטחת הקיום האנושי - עולה באש השנאה.

אבי ז"ל היה חקלאי וגם אישי עוסק בחקלאות. גדלתי בתודעת "הזורעים בדמעה.. ברינה יקצורו". ידעתי שצריך להתפלל לגשם בעיתו, להיאבק בעוד מועד במזיקים, לקוות למחירי השוק שיהיו טובים או במילים אחרות

שההצלחה בחקלאות תלויה במשתנים רבים שקשה לשערם. אבל אף פעם לא חשבתי שהזרעים בדמעה לא יזכו לקצור כלל וכלל.

שני הנופים: זה של הקיץ האחרון וזה **המדומיין**, שהיה יכול להיות... הם החוויה הקיומית שלי. סיפור חיי/ חיינו כאן בנגב המערבי, המלווה בטעם מר של החמצה.

אני חוזרת לחלון ביתי ומשקיפה. תקווה תכולה מרפרפת לה אי שם באופק. אני חושבת על השכנים שלי מעבר לגדר, אותם שני מיליונים או יותר, תושבי עזה וסביבותיה - אנשים, נשים וטף - שבוודאי רוצים בטחון, פרנסה, ושקט כמוני.

אך שוב אני מתעוררת בלילה מ"צבע אדום", קולות נפץ, ומריח השדות החרוכים.

שני נופים בחיי: **זה שסביבי**, הכולל מציאות רווית שנאה ותסכול, **וזה הפנימי**, שאני רואה על כנפי הדמיון, אותו חלום בר מימוש (השאלה רק מתי) לדו-קיום משגשג, ל"דיוטי-פרי" במל עזה עיר הקיט המזרח תיכונית..

מי שמביט מבעד לחלון ביתי לא צריך להיות חוזה או הוזה כדי לראות שחלקת הארץ הזו נועדה לשיתופי פעולה חקלאיים ותעשייתיים, לביקורים הדדיים, לרחצה בחוף הים, לקניות בשווקים, לנופש ותרבות.

שני הנופים – זה שמול החלון כרגע, וזה שמול חלון ליבי - הם המתח בין המצוי לראוי, בין זה שישנו לזה שעוד יבוא!

גילי זיוון

לכל קהילת קבוצת סעד

ביום רביעי בבוקר הצטרף מקרה וונדליזם, לשורת האירועים האחרונים בקבוץ.

עובדי הקבלן הבונים את בתי שקד ג', הגיעו לעבודה ומצאו כי הנעלים וקסדות העבודה שלהם מלאים בביצים שבורות, שנלקחו מהציידנית שהם מחזיקים לצורכי ארוחותיהם במקום.

כמו כן על קירות הבית החדש נראו מספר מקומות בהם הוטחו ביצים וכן נעלם חלק מצויד העבודה שלהם.

למקום הוזמנה משטרה שקיבלה פרטים אודות האירוע ובדקה את השטח.

אנו מבקשים מההורים לשוחח עם ילדיהם על הסכנה שבכניסה לאתר בניה ולבדוק איתם האם למישהו מהם יש מידע כלשהו אודות המקרה החמור והמצער.

כל היודע פרטים בנוגע לאירוע מתבקש לפנות לחתומים מטה.

אפרת שלום, אתי קימלמן, נחום לנדאו

תודה

"כבוד את אביך.." (שמות כ', י"ב)

"והדרת פני זקן" (ויקרא י"ט, ל"ב)

תקופה ארוכה אנו רוצים להביע מעל דפי עלון זה, תודה גדולה ועצומה לשליחים בדמות מלאכים אשר מתמסרים לאבא שלנו ובאים לקדש לו ולשיר לו בשבת וגם שמזמינים אותו אליהם לסעודות.

תודה לאלו שניגשים אליו ומדברים אתו (אבא שומע, מבין ולעיתים מדבר). בזמנים שאנו לא נמצאים או אף כשאנו נמצאים, הם באים ושרים, ומתחננים שנשתף אותם.

"ואילו פינו מלא שירה כים, אין אנחנו מספיקים להודות..". זה גם מזכיר לאבא (ולנו) את סעד של פעם עם עונג שבת בבית המדרש, עם אחווה של דיבוק חברים, טעם של פעם.

כידוע אבא גר למעשה בקרבת שכונת הצעירים הצמודה לבית שקמה ותושבי שכונה זו מחיים את אבא ומוסיפים לו המון שמחה, הם ועוד אחרים וכל זאת בלשון המעטה. לא רצינו להביך את האנשים המדוברים ובפרט שידוע שהם עושים זאת מתוך עצמם ולא ע"מ לקבל פרס או להתפרסם ולכן לא נקבנו בשמותיהם.

אמנם "שכר מצווה מצווה", ובכל אופן שהקב"ה ישלם שכרם וייתן להם בריאות איתנה לאורך ימים ויברכם בכל הברכות הטובות. תודה לכל בית סעד.

יהודית נצמה ואביה, בשם כל ה3א3א

ובציקר בשם אבינו - משה בן צבי

לשרה רזמן ולכל המשפחה מיל טוב לרגל נישואי הנכדה
רותם-בת של רנית ובוטל רזמן ע"ל נדה יפת
איחולים לשמחות ולנחת!

ללאה ולאהרהס ימני מיל טוב להולדת הנ'נה
נכדה לילית ואבי מיל, בת לטל וחבר כהן-אור
איחולים לשמחות ולנחת!

למלכה אס ולכל המשפחה מיל טוב להולדת הנ'ן
נכד ליליה ולמשה פרצל, בן ליהודית ולשמעון פרצל
איחולים לשמחות ולנחת!

